

Introducere

Epistola către Galateni nu este o epistolă adresată unei adunări (Biserici) locale, ci tuturor credincioșilor care locuiau împrăștiați în ținuturile Galatiei (compară cu Faptele Apostolilor 16,6; 18,23). Rămâne totuși întrebarea, dacă la numele Galatia trebuie să ne gândim la ținutul propriu-zis situat în centrul Asiei Mici sau la marea provincie romană „Galatia“. Dacă ultima variantă este cea reală atunci în aceasta se cuprind și adunările din Iconium, Lистра și Derbe.

Cu privire la data editării epistolei, dintotdeauna părerile au fost diferite. Cel mai frecvent se presupune că ea a fost scrisă în jurul anului 56 sau 57 după Hristos, deci cu aproximativ doi ani înainte de epistola către Romani. Aceasta are importanță în măsura în care se are simțământul că epistola către Galateni s-ar plasa în timp după epistola către Romani.

Epistola în sine nu tratează un adevăr deosebit, așa cum de exemplu fac epistola către Romani, epistola către Efeseni, epistola către Coloseni, ci mai de grabă poartă caracterul unei scrieri de apărare. În ceea ce privește conținutul ei, ea se aseamănă mai mult cu epistola către Romani. Însă în timp ce aceasta învață Evanghelia prețioasă a lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său, dreptatea lui Dumnezeu revelată în aceasta, precum și justificarea păcătosului prin credință fără faptele Legii, deci pune bazele credinței creștine, epistola către Galateni este împotriva învățătorilor și împotriva învățăturilor care căutau să lege creștinismul cu iudaismul, prin aceea că puneau pe credincioșii dintre păgâni sub rânduiri iudaice. Într-adevăr, nu se respingea credința în Hristos și jertfa Sa, dar prin faptul că acesteia i se adăuga ca fiind necesară împlinirea prescripțiilor Legii, în mod deosebit circumcizia, se falsifica învățătura sănătoasă, se părăsea fundamentul harului și credincioșii erau despărțiți de Hristos.

Cu falsificarea adevărului de către învățătorii cu concepții iudaice se legau atacurile geloase ale acestora asupra persoanei și funcției apostolului. Un bărbat, care fără nici o contribuție omenească, pus în slujbă exclusiv de Domnul glorificat, a cărui apostolie se întemeia exclusiv pe autoritatea lui Hristos și pe puterea Duhului Sfânt, a provocat neplăcerea și vrăjmășia acestor oameni, care iubeau o religie al cărei punct central este omul, sau cel puțin ea oferă loc părerii și acțiunii omului. Adunările din Galatia au dat ascultare acestor ademenitori. În felul acesta dușmanului nu numai i-a reușit să influențeze în mod nefast poziția lor față de apostol, ci cel mai grav era, că ei, fără să bănuiască, au pierdut complet terenul de sub picioarele lor, »au căzut din har«.

Prin faptul că apostolul a intervenit împotriva eforturilor dușmanului, el trebuia în mod necesar să pună în lumină primele principii ale adevărului creștinismului, justificarea prin credință. Astfel el este călăuzit în această scrisoare să prezinte, spre folosul credincioșilor din toate timpurile, Evanghelia în elementele ei cele mai simple și harul în forma lui cea mai simplă. În această prezentare nu putea altfel decât să evidențieze în modul cel mai sever diferența de netrecut dintre Lege și har, diferența de neînving între iudaism și creștinism, între religia cărnii și a Duhului, ca să nu mai vorbim că apostolul accentuează aici mult mai mult ca altundeva originea în afara omului a apostoliei și chemării sale. Așa cum Evanghelia, vestea bună despre Isus Hristos, a venit nemijlocit de la Dumnezeu, tot așa și purtătorul ei, apostolul nașunilor, a fost chemat direct de Dumnezeu în lucrarea sa. Vai de aceia, care puneau la îndoială această chemare, care „instigau“ pe galateni, să-i ducă în rătăcire și gândeau »să răstoarne Evanghelia lui Hristos«! Ei vor recolta ce au semănat.

Cuvintele introductive ale epistolei poartă o amprentă foarte deosebită. În timp ce în aproape toate celelalte epistole apostolul exprimă în cuvinte calde sentimentele lui de dragoste față de destinatari, aici găsim o reținere sobră. Putem înțelege aceasta. Inima slujitorului credincios era zdrobită, plină de griji. Vorbirea lui este cumpătată, sobră, și rămâne sobră în toată scrisoarea. Nici un cuvânt de salut nu se găsește la încheierea ei. Zadarnic căutăm și după o recunoaștere au vreunei părți bune în mijlocul galatenilor. Apostolul începe imediat să vorbească despre ceea ce îi împovăra inima: ei au trecut la o altă evanghelie!

Știm cum în alte epistole dragostea apostolului se face cunoscut prin aceea, că mai întâi el recunoaște binele lucrat prin har. Corecturile sau muștrările necesare stau pe locul al doilea sau al

treilea. Chiar și în scrisoarea către Corinteni tonul este mult mai cald decât aici; și totuși în Corint erau unele lucruri care meritau mustrarea. Corintenii erau mândrii cu darurile lor spirituale bogate și le foloseau în sens carnal spre propria lor glorie. În mijlocul lor erau sciziuni și partide, gelozie și ceartă, da, se judecau unii pe alții, și aceasta chiar înaintea celor necredincioși! Răul moral de cea mai cruntă formă era în mijlocul lor, și lor nu le-a părut rău. Chiar și cu privire la sărbătorirea Mesei Domnului a trebuit să le facă cele mai mari reproșuri. Într-adevăr, situația era de așa natură, că se putea pune întrebarea: Erau toți acești oameni cu adevărat întorși la Dumnezeu? Apostolul însuși pare să se fi îndoit de aceasta (compară cu 1 Corinteni 10,1-12).

Cu toate acestea apostolul îi numește »Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint, cei care au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți« și mulțumește pentru harul lui Dumnezeu, care i-a îmbogățit în Hristos Isus în orice cuvânt și orice cunoștință, așa că ei nu duceau lipsă de nici un dar de har. El era convins și de faptul că prin credințioșia lui Dumnezeu ei vor fi păziți până la sfârșit și în ziua Domnului nostru Isus Hristos vor sta fără vină. Mereu exprimă în ambele scrisori dragostea lui gingașă față de destinatarii scrisorilor. Dar care este situația aici? Nici la începutul scrisorii și nici pe parcursul ei nu găsim astfel de mărturisiri ale dragostei lui. Nu că apostolul ar fi iubit pe galateni mai puțin decât pe corinteni. Nu, dimpotrivă, pentru că dragostea lui era așa de adevărată și de fidelă, el nu putea să fie blând, trebuia să le vorbească așa de sever. În armonie cu toți frații care au fost la el (și aceasta este foarte caracteristic), el dorește har și pace »adunărilor Galatiei«. El nu le numește nici adunările lui Dumnezeu, nici adunările în Dumnezeu sau în Hristos Isus, și nu spune nici un cuvânt despre poziția lor personală ca sfinți sau preaiubiți, chemați sau credincioși, așa cum face în celelalte scrisori. Tot așa de puțin îi aduce în legătură cu credincioșii din alte localități. Sunt adunările din Galatia, care spre deosebire de celelalte stăteau în pericol să renunțe la calea adevărului, să părăsească credința sfinților. Împreună cu frații, care erau la el, apostolul era foarte îngrijorat pentru ei. Da, într-un anumit sens galatenii stăteau deja singuri; mai trebuia un singur pas, ca să se despartă de ceilalți.

Cât de ciudat sunt toate acestea! Ne arată cum Dumnezeu dă un alt etalon, exprimă o cu totul altă sentință decât o face omul și decât suntem înclinați și noi credincioșii s-o facem. Omul firesc, cinstit, este sever, deseori deosebit de sever în sentința lui asupra răului moral, beției, minciunii, înșelătoriei, imoralității și a altor lucruri asemănătoare, în timp ce nu are nici un sentiment cu privire la lezarea voii lui Dumnezeu, așa cum El a făcut-o cunoscut în Cuvântul Său cu privire la alte lucruri, sau în mod deosebit cu privire la desconsiderarea drepturilor Fiului Său. În domeniul religios se pot face cele mai mari greșeli și se pot învăța cele mai rele lucruri cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus, fără că nici măcar o singură voce să fie împotrivă. Adevărul dumnezeiesc poate fi sucit și deformat, dar conștiința omului rămâne neatinsă, nu se trezește nici măcar când răul a fost descoperit și rățacirea este puternic combătută în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Deoarece dușmanul nu obișnuiește să prezinte învățăturile greșite pe față, să le pună înaintea scaunului de judecată al conștiinței luminate de Dumnezeu, ci obișnuiește să le împodobească cu tot felul de lucrări auxiliare, care sunt potrivite pentru a influența sufletul și sentimentele, chiar și unii credincioși ajung în pericol să dea ascultare ispitei și în aceeași măsură să-și închidă urechea față de adevăr.

Scrisoarea către Galateni ne arată cum gândește Dumnezeu despre învățăturile rele și despre cei care le aduc. Gândurile Lui de atunci nu s-au schimbat, și nici nu se pot schimba. El este și rămâne lumină. Învățăturile rele sunt în ochii Lui „aluat“, tot așa cum este răul moral; ele lucrează în același fel, da, în anumite împrejurări chiar mai rău decât răul moral.

De aceea să luăm seama la învățăturile serioase ale acestei scrisori, pentru ca picioarele noastre să rămână pe cărarea îngustă a adevărului, și pentru ca nu cumva »să sfârșim prin firea pământescă, după ce am început prin Duhul« (Galateni 3,3).

O scurtă privire de ansamblu a conținutului scrisorii va fi probabil de folos cititorului, înainte de a începe studiul propriu-zis.

În capitolul 1 scriitorul accentuează deplina independență față de oameni a funcției sale și a lucrării sale. Ambele nu erau nici de la oameni și nici prin oameni. Nici de la ceilalți apostoli Pavel nu a primit nimic. Autoritatea apostolică împreună cu revelațiile de care a avut parte sunt nemijlocit de la Domnul.

Până la versetul 10 al capitolului 2 apostolul se ocupă cu același subiect și apoi arată incompatibilitatea Evangheliei cu Legea. În timp ce Legea constituie un ghid desăvârșit, dar fără putere pentru omul în carne, Evanghelia revelează lucruri cerești, pe Hristos în slavă, și ne transformă după chipul Său. Atunci când Petru a vrut să se reîntoarcă la Lege, apostolul Pavel i s-a împotrivit categoric.

Capitolul 3 prezintă mai întâi opoziția dintre Lege și credință (versetele 1-4), iar după aceea tratează relația dintre făgăduințe și Lege (versetele 15-20), și în ultimele versete explică scopul Legii ca pedagog spre Hristos.

În prima jumătate a capitolului 4 apostolul vorbește despre starea credincioșilor aflați sub vechiul legământ, și cum ei au fost răscumpărați de sub Lege prin Hristos, ca să primească înfierea. După aceea, după o referire minunată la relația lui personală cu galatenii, el arată în Agar și Sara ca modele, cum Legea naște spre robie și exclude de la moștenire, în timp ce harul dă naștere la libertate și conduce la binecuvântare.

Capitolul 5 tratează mai detaliat această libertate, pentru care Hristos ne-a eliberat, și anume sub două aspecte; mai întâi cu privire la justificare (îndreptățire). Dacă galatenii voiau să fie justificați în Lege, atunci ei erau despărțiți de Hristos, erau căzuți din har. Carne și Duhul sunt în natura lor total diferite între ele. Dacă firea pământească (carnea) ar putea obține justificarea, atunci Hristos ar fi murit degeaba. Credinciosul așteaptă prin Duhul prin credință nădejdea neprihănirii (sau dreptății), aceasta înseamnă slava. Pe drum într-acolo el umblă - și prin aceasta ajungem la al doilea punct de vedere – practic »în Duhul«, prin a cărui putere el este liber să facă ce aparține Duhului, cu un cuvânt »să umble prin Duhul«.

Capitolul 6 conține îndemnuri adresate în primul rând celor „duhovnicești“, apoi tuturor. În final apostolul revine încă o dată la înșelătorii care căutau să conducă pe galateni înapoi la circumcizie și prin aceasta la vechiul Israel, dorește pace și îndurare Israelului adevărat, Israelului lui Dumnezeu, și încheie cu o referire scurtă, dar impresionantă, la semnul rănilor lui Isus, pe care El le poartă în trupul Său ca urmare a atitudinii Lui credincioase față de adevăr.

Capitolul 1

»Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.« Așa cum am remarcat în introducere, cuvintele de început ale scrisorii sunt deosebite. În alte scrisori Pavel accentuează chemarea sa ca rob și apostol al lui Isus Hristos »prin voia lui Dumnezeu«, dar niciunde el nu scoate în evidență așa de puternic ca aici absența oricărei activități omenești; și adaosul »care L-a (pe Hristos) înviat din morți« este neobișnuit și este caracteristic scrisorii. Dar nu numai chemarea apostolului a fost lipsită de orice inițiativă omenească, ci omul nu a contribuit în nici un fel ca mijlocitor sau ca unealtă. Chemarea lui a avut loc exclusiv prin Isus Hristos, și anume nu în Ierusalim, cetatea unde a locuit și lucrat tânărul Saul, ci departe de marele centru al lumii religioase din timpul acela, pe drumul spre Damasc. Acolo l-a întâmpinat Dumnezeu, Tatăl, în Preaiubitul Său, pe care Saul îl ura așa de înfocat, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. Pavel nu a fost introdus pe funcție, ca ceilalți apostoli, prin Mesia, în timp cât a trăit pe pământ, ci, total independent de aceștia, ci prin Domnul înviat din morți. Prin aceasta, tocmai ceea ce înșelătorii au folosit ca mijloc de discreditare al lui Pavel înaintea galatenilor a devenit o dovadă cu importanță și putere deosebită pentru chemarea sa. Cu o lovitură este dată pe față toată lipsa de temei a afirmațiilor acelor lucrători răi.

»Nu de la oameni, nici printr-un om.« Pe un drum, pe care l-a adus ura față de Hristos și pe care îl însoțea scrisori de recomandare și împuțerniciri din partea oamenilor, Pavel a fost oprit deodată în chip minunat: o lumină din cer l-a înconjurat și un glas i-a vorbit de sus. Și când trei zile mai târziu a fost trimis un mesager la cel orbit, pentru ca el să vadă din nou și să fie umplut cu Duhul Sfânt. Dumnezeu nu a folosit un om deosebit, un apostol sau un stâlp al Adunării, ci pe „un anumit ucenic“, un »om evlavios în ce privește Legea«. Acesta și-a pus mâinile peste el și l-a determinat să se boteze. (Faptele Apostolilor capitolul 9 și 22). Prin aceasta Dumnezeu a alcătuit împrejurările exterioare ale întoarcerii la Dumnezeu și ale chemării apostolului în așa fel, că pentru om și pentru lucrarea lui nu a rămas nici cel mai mic loc. Toate au avut loc nu numai din partea Domnului, ci »prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu, Tatăl«. Și când apoi mai târziu a venit timpul ca Pavel ca apostol să înceapă lucrarea, »Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“« (Faptele Apostolilor 13,2). În felul acesta Dumnezeu a purtat grijă, ca tocmai omul care ocupa un loc deosebit în lucrarea Sa, care urma să devină marele herald al Evangheliei Sale și administratorul tainelor Sale, dotat cu un har deosebit, să fie chemat fără contribuția sau autorizarea din partea vreunui om deosebit.

Principial aceasta este totdeauna așa: Domnul dă evangheliști, păstori și învățători; Dumnezeu lucrează totul și în toți; Duhul Sfânt împarte, după cum vrea El (Efeseni 4; 1 Corinteni 12). Bărbații credincioși, temători de Dumnezeu, sau frații cei mai bătrâni dintr-o Adunare, pot să exprime prin rugăciune comună, sau probabil prin punerea mâinilor, identificarea lor cu slujba fratelui, îl pot încredința harului deosebit al lui Dumnezeu pentru o călătorie lungă sau pentru o lucrare deosebit de grea (ca de exemplu în Faptele Apostolilor 13,3), dar aceasta nu are nimic a face cu chemarea pentru lucrare. Desigur, nu vrem și nu trebuie să uităm, că slujba și funcția unui apostol era o chestiune foarte deosebită. Însă apostolii și profeții Noului Testament constituie baza Templului sfânt, a cărui piatră din capul unghiului este Hristos.

În alte scrisori apostolul leagă cu plăcere numele lui cu numele unuia sau altuia din frați, Timotei, Silvan, etc.; aici el spune: »toți frații care sunt împreună cu mine.« Are aceasta loc, pentru a acorda importanță mai mare expunerilor sale? Sau ca să arate galatenilor: vedeți, toți frații, care sunt împreună cu mine, sunt de acord cu mine; deci, gândiți-vă bine unde ați ajuns? Probabil ambele. În orice caz referirea la toți frații care erau împreună cu Pavel și erau una cu el era o chestiune serioasă pentru galateni. Nu mai puțin lipsit de importanță este și faptul că la salutul »Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos«, apostolul adaugă cuvintele: »care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.«

Exact aceasta era ceea ce ei au uitat. Domnul lor Isus Hristos a suferit pentru păcatele lor, a murit pentru ei, pe când ei erau încă păcătoși și dușmani, și acum ei voiau să se așeze sub Lege, care niciodată nu poate îndepărta păcatele?! Mântuitorul lor a trebuit să devină blestem pentru ei, ca să-i scoată din această lume rea, și ei vor să se reîntoarcă în această lume rea?! Legea a fost dată pentru oameni »în carne«, pentru aceia care aparțin veacului acesta. Ea trebuia să le slujească ca ghid și totodată să-i convingă de starea lor de păcătoșenie și lipsa lor totală de putere. Credinciosul însă nu mai este »în carne«; el este »în Duhul«, este un om »în Hristos«, pentru care nu mai este nici o condamnare, un om care nu mai umblă călăuzit de carne (de fire), ci de Duhul (Romani 8). Carnea mai există în el – dar ea a fost judecată în moartea lui Hristos și credinciosul »a răstignit-o împreună cu patimile și poftetele ei«.

Însă mai mult. Cu toate că suntem în lume, noi nu mai suntem din lume. Noi aparținem unei lumi noi. »Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.« (2 Corinteni 5,17). Legea se adresează oamenilor veacului acesta. Este bine „când cineva o întrebuițează legal“, aceasta înseamnă că o aplică la aceia pentru care ea a fost destinată (1 Timotei 1,8-10). Însă asupra acelor care nu mai sunt din lume, așa cum Hristos nu este din lume, Legea nu mai are nici un fel de drepturi. Ei au devenit »ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți«, ca să aducă roadă pentru Dumnezeu (Romani 7,4), și, trimiși de Domnul după învierea

Sa în lume, așa cum și El a fost trimis de Tatăl, ca mesageri ai păcii în lume prin cuvânt și prin umblare să mărturisească că ei, ca popor eliberat, nu mai aparțin lumii, ci aparțin cerului. Scoși din lume și ca urmare a revelației Tatălui în Fiul, ei au fost așezați într-o ordine a lucrurilor cu totul nouă, și absolut deloc nu mai sunt priviți ca »trăind în lume« (compară cu Coloseni 2,20). Morți și înviați împreună cu Hristos, ei sunt chemați să caute cele de sus și să-L glorifice corespunzător poziției pe care El o are acum la dreapta Dumnezeuului Său și Tatăl. »A Lui să fie slava în vecii vecilor!«, așa încheie apostolul cuvintele introductive. La această mulțumire adusă de apostol noi spunem din toată inima „Amin.“

În versetele următoare apostolul vine direct la subiectul major, care îi umplea inima. Ne amintim de cuvintele lui Elihu, care odinioară din dorința aprinsă a inimii a vorbit lui Iov și prietenilor lui: »Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu« (Iov 32,18).

»Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce va chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă evanghelie« (versetele 6 și 7). Și noi ne putem mira cum de i-a reușit dușmanului ca după câțiva ani să pună în încurcătură inimile acestor oameni așa de fericiți și să-i îndepărteze de învățătura fidelă a apostolului. Dar noi nu trebuie să uităm, că ei nu posedau Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl avem noi astăzi în mână. Ei nu puteau verifica învățătura, care le-a fost adusă, cu această veritabilă piatră de încercare. Oricum era uimitor, că ei așa de repede s-au lăsat abătuți de la Acela care i-a chemat prin harul lui Hristos.

Și cui și-au deschis urechea acești galateni? Predicatorilor unei *alte* evanghelii, care se deosebea foarte mult de Evanghelia vestită de Pavel, și care în realitate nu era o evanghelie. Căci cum putea să existe o altă evanghelie, o altă veste bună alături de ceea ce Dumnezeu a confirmat despre Fiul Său? Toate celelalte nu erau și nu sunt adevărul, nu pot fi adevărul. De îndată ce se ia ceva Evangheliei lui Dumnezeu, sau i se adaugă ceva omenesc, ea nu mai este Evanghelia lui Dumnezeu, și prin faptul că se primește acest alt mesaj, în realitate se întoarce spatele lui Dumnezeu, se îndreaptă în altă direcție de la Acela care ne-a chemat prin harul lui Hristos.

Această expresie scurtă »prin *harul* lui Hristos« îndreaptă imediat gândurile noastre spre ceea ce dușmanul a folosit în cazul de față ca mijloc de inducere în eroare. Era, așa cum am remarcat de mai multe ori, *Legea*, care spune omului: »Fă aceasta și vei trăi«, deci exact contrariul a ceea ce apostolul le-a vestit. El a adus acestor credincioși sărmani dintre păgâni mesajul despre *harul* liber, nemeritat al lui Dumnezeu, și ei l-au primit și în felul acesta au fost *gratuit* îndreptățiți »prin harul Său, prin mântuirea, care este în Hristos Isus.« Totul era *lucrarea lui Dumnezeu, fapta lui Dumnezeu*, nimic nu era *din ei* sau *de la ei*. Harul i-a adus pe ei, care odinioară erau fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, așa de aproape de Dumnezeu și a făcut inimile lor așa de nespuse de fericite. Și acum voiau să se întoarcă de la bogățiile date lor în Hristos prin har spre om și spre fapta lui sărăcăcioasă? Voiau să părăsească terenul harului și să se așeze sub o Lege care poate aduce omului numai blestem, moarte și condamnare?

Desigur, ei nu gândeau să părăsească pe Hristos și să trăiască fără El, dar ei voiau să pună lucrarea lor *alături* de El și lucrarea Sa, *să adauge* circumcizia, *să amestece* harul cu Legea. Ei au ascultat de învățătorii, care s-au gândit să vestească Evanghelia în felul acesta. Nu era o altă evanghelie, pe care acești oameni o aduceau; scopul lor era numai să *pună în încurcătură* pe galateni și să răstoarne Evanghelia lui Hristos (versetul 7). Cu adevărat, să ascuți de acești oameni era mai mult decât fatal, era un rău grav.

Cât de fatal, da, câtă stricăciune a adus acest rău începând de atunci, care atunci s-a arătat în începuturile lui, ne arată starea generală a creștinătății zilelor noastre. Chiar dacă diferența între partea catolică și partea protestantă a creștinismului este mare, foarte mare, într-o privință oarecare, însă în această privință ambele stau pe același teren. Desigur nu se predică circumcizia, nu se vorbește de reîntoarcerea la *Legea ceremonială* (cu toate că și astăzi nu lipsesc vocile care cer respectarea sabbatului și plata zecuielii), dar se pun faptele proprii sub cele mai diferite forme, mai cizelate sau mai grosolane, alături de lucrarea lui Hristos sau chiar în locul acesteia. Chiar și botezul și frângerea pâinii se folosesc pentru aceasta. Desigur Duhul lui Dumnezeu lucrează cu putere în

zilele noastre, ca să desprindă pe credincioșii adevărați din legăturile lor cu o religie care oferă spațiu cărnii (există și o carne *religioasă*) și voinței omului, care în cea mai mare parte constă din respectarea anumitor porunci morale, da, a formelor exterioare, creștine, și a regulamentelor. El este interesat mai mult ca oricând să-i aducă înapoi numai la Hristos, la *Cuvântul Său* și la *Numele Său*. Dar pretutindeni se arată, chiar dacă nu totdeauna cu aceeași intensitate, înclinația lucrării legaliste, de a amesteca activitatea proprie cu harul. Întreaga mărturie creștină din zilele noastre poartă mai mult sau mai puțin caracterul amestecului fatal, principial, al Legii cu harul, al cărnii cu Duhul, care are ca scop punerea în încurcătură a sufletelor și să răstoarne Evanghelia lui Hristos.

Deosebit de serios este felul în care apostolul vorbește despre vestirea unei evanghelii care nu era în concordanță cu Evanghelia vestită de el: »Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă vestească o evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema!« (versetul 8). Ne-am putea imagina o explicație mai solemnă decât aceasta? Și să nu uităm că Duhul Sfânt este cel care vorbește prin apostol. Deci dacă cineva, fie el Pavel însuși sau un înger din cer, ar vesti ca evanghelie ceva care este în afara a ceea ce el le-a vestit, sau așa cum adaugă el categoric în versetul următor, repetând cuvintele sale, »deosebită de aceea pe care *ați primit-o*«, pe acela să-l lovească blestemul. Nimic nu avea voie să fie amestecat cu ceea ce a vestit el, nimic să nu fie interpretat greșit din aceasta, *nimic* să nu fie adăugat la ceea ce ei au primit. Dacă cineva va face ceva – *acela să fie blestemat!*

Ce a fost, care l-a determinat pe apostol să vorbească așa de tăios? Era gândul referitor la onoarea lui ca apostol? Sau era gelozia față de acei învățători? Nimic, absolut nimic din toate aceste lucruri! Galatenii cunoșteau foarte bine pe apostolul lor. În afară de aceasta el însuși s-a așezat sub urmările îngrozitoare ale unei astfel de lucrări. Nu, era *dragostea*, dragostea dumnezeiască, curată, față de galateni, *grija* mare pentru bunăstarea lor spirituală. Ceea ce el le-a vestit și ce ei au primit era Evanghelia lui *Dumnezeu*. O răsturnare a acesteia putea de aceea să vină numai de la dușmanul sufletelor și în mod necesar conducea la pierzarea lor.

Nu ar trebui ca sentimente asemănătoare să umple și inimile noastre, când vedem și auzim ce se oferă astăzi sufletelor oamenilor și în mod deosebit credincioșilor, în cuvânt și vorbire? Prin slăbiciunea acestor sentimente ne putem da seama cât de mică este dragostea noastră față de frații și surorile noastre și cât de mică este grija noastră pentru ei. Fie ca Duhului să-I reușească mai mult decât până acum să lumineze inimile copiilor lui Dumnezeu în această privință și să trezească conștiința lor! Totodată, cu privire la noi înșine, să nu uităm că suntem responsabili să fim atenți la ceea ce auzim sau citim, *cui* îi deschidem urechea. Unii consideră că au libertatea să citească *totul*, că au voie să meargă *pretutindeni*. Dar cât de multă pagubă a produs deja această presupusă libertate; despre aceasta unii, dacă vor, ar putea să relateze lucruri tulburătoare.

În acest domeniu deseori și amabilitatea omului joacă un rol mare. Se merge pe ici, se merge pe colo, ca să nu supere pe vecin sau pe prieten, sau să fi considerat un om cu inima largă, ca să poți trece cu vederea unul sau altul din lucrurile greșite în învățătură sau practică. Dar oricât de bune ar fi toleranța și răbdarea la locul lor, pe atât de îndoielnice, da, de fatale devin, când adevărul lui Dumnezeu este pus în joc, când, de exemplu, ca să numim numai un lucru, este atacată Persoana sau lucrarea lui Hristos. Pavel a vegheat cu râvnă sfântă cu privire la curăția învățăturii, fie că ea a plăcut sau nu oamenilor. »Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.« (Galateni 1,10)

Să fi un rob credincios al lui Hristos și să năzuiești după recunoștință din partea oamenilor sunt două lucruri care este imposibil să meargă împreună, și cu toate acestea mulți depun eforturi să le unească una cu alta. Pavel știa foarte bine că susținerea cu tărie neînduplecată la curăția evangheliei lui Hristos era șocantă pentru oameni și ea putea să fie neînțeleasă chiar și de credincioși. Și astăzi este așa: cine stă cu credincioșie pentru adevăr trebuie și astăzi să știe că va fi acuzat de „lipsă de dragoste, de mândrie, de intoleranță“. Dar ce contează aceasta? Pavel a vorbit și a scris nu ca să

placă oamenilor. El năzuia numai după recunoașterea din partea lui Dumnezeu și dorea ca în toate să fie găsit ca rob al lui Hristos. – Vrem noi să-l imităm?

Deci Evanghelia, pe care el o vestea, nu era »de obârșie omenească« (versetul 11). Pe cât de puțin conținutul ei minunat corespundea gândurilor oamenilor, tot pe atât de puțin era introducerea apostolului în slujbă în concordanță cu așteptările oamenilor. Galatenii știau, că el s-a întâlnit cu Isus în mod cu totul neobișnuit. Dar ei trebuiau, și noi împreună cu ei, să știe mai detaliat despre aceasta. Pavel nu a auzit de la nimeni predicarea Evangheliei, sau dacă aceasta a avut loc vreodată, ca de exemplu la uciderea cu pietre a lui Ștefan, aceasta a slujit numai la adâncirea urii împotriva lui Hristos și să umple inima lui cu mânie furibundă împotriva ucenicilor lui Isus. Și la întoarcerea lui la Dumnezeu pe drumul Damascului, el nu a cunoscut pe Hristos ca Împărat al iudeilor, ci ca pe *Fiul Omului* glorificat, Cap al trupului Său, al Adunării. »Saul, Saul, pentru ce *Mă* prigonești?«, i-a strigat glasul din cer. Isus în cer sus și sfinții pe pământ erau *una*; ei alcătuiau un întreg, *un* trup, *pe Hristos*. Astfel el »n-a primit și nici n-a învățat Evanghelia de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.« (versetul 12)

Nimeni nu se putea îndoi de veridicitatea și temeinicia întoarceri lui la Dumnezeu. Căci odinioară el era, așa cum galatenii de asemenea știau, unul peste măsură de plin de râvnă pentru religia celor din neamul lui, a întrecut pe toți tovarășii lui de viață în respectarea cu strictețe a rânduielilor iudaice și în felul acesta a devenit „peste măsură“ un prigonitor și distrugător al Adunării lui Dumnezeu (versetele 13 și 14). Cât de mult se includea în aceasta o condamnarea a galatenilor în înclinarea lor de a se reîntoarce la ceea ce a adus pe acest bărbat pe un astfel de drum! Ce altceva ar fi putut să-l oprească din alergarea lui și să-l facă să se întoarcă, decât numai îndurarea nespus de mare și plină de har a lui Dumnezeu, care, așa cum spune el, »m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său«, și căruia acum I-a plăcut să reveleze pe Fiul Său în el? Minunat și demn de adorare Dumnezeu! Cum El, Cel care face ca din rău să rezulte binele și face așa de des aceasta, a folosit nebunia galatenilor ca să ne aducă la cunoștință unele lucruri, care altfel ne-ar fi rămas ascunse! O realitate după alta trebuie să vină la lumină, ca să lumineze mai îndeaproape persoana și istoria acestui »vas ales« (Faptele Apostolilor 9,15), spre rușinarea galatenilor, spre bucuria noastră și întărirea în credință.

Apostolul Petru a primit și el odinioară o revelație deosebită din partea lui Dumnezeu, și în privința aceasta este o asemănare deosebită între el și Pavel. Atunci când el mărturisește pe Isus ca »Fiul Dumnezeului Celui viu«, Domnul îi spune cunoscutele cuvinte: »Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri« (Matei 16,17). Însă între cele două revelații este o diferență remarcabilă în ceea ce privește felul și conținutul lor. Prima a avut loc față de Petru: Dumnezeu i-a revelat pe Fiul Său. La Pavel însă, lui Dumnezeu i-a făcut desigur plăcere »să descopere în el pe Fiul Său«. Pe cât de mică ar părea la prima vedere să fie diferența, cu atât mai plină de importanță devine ea la privirea ei mai îndeaproape. – Iarăși unul din numeroasele exemple pentru faptul că noi niciodată nu putem citi *prea exact* Cuvântul lui Dumnezeu de șapte ori curățit, dar pe care deseori îl citim *insuficient* de exact.

Ne-am referit deja mai înainte, că Pavel deja la întoarcerea lui la Dumnezeu a primit cunoștință de adevărul minunat al unității credinciosului cu Hristos, a cărei cunoștință s-a definitivat în el prin acțiunea Duhului Sfânt, și pe care el trebuia s-o vestească iudeilor și păgânilor. Acest adevăr nu a fost încredințat lui Petru și celorlalți apostoli. El era o taină, a cărei administrare a fost încredințată lui Pavel. De aceea el vorbește mereu despre »evanghelia mea«; nu că el ar fi vestit *o altă* evanghelie, bazată pe un fundament nou – aceasta era imposibil – însă o evanghelie căreia i s-a adăugat un adevăr nou, care nu a fost revelat până atunci, și anume acel adevăr referitor la unitatea dintre Hristos și Adunare, trupul Său. La acest adevăr se face desigur numai aluzie în acest loc; dar fără îndoială el era înaintea scriitorului, atunci când a vorbit de faptul că I-a făcut plăcere lui Dumnezeu să reveleze în el pe Fiul Său.

Cu această ocazie să amintim, că Pavel numește mesajul încredințat lui ca fiind și »Evanghelia slavei lui Hristos« (2 Corinteni 4,4). Este Evanghelia despre un Mântuitor, care nu numai a murit și a înviat, ci El este și *glorificat* la dreapta lui Dumnezeu în cer și acum a fost pus ca și Cap peste toate ale trupului Său, ale Adunării (Bisericii). (Efeseni 1,20-23) Despre această gloriificare a Fiului Omului și de planurile lui Dumnezeu legate de această gloriificare nu vorbesc ceilalți apostoli. De aceea Pavel putea să scrie și colosenilor, că prin facerea cunoscut a lucrurilor descoperite lui ca slujitor al Adunării »a întregit Cuvântul lui Dumnezeu« (compară cu Coloseni 1,25), aceasta înseamnă că I-a fost adăugat ceea ce lipsea. Cu revelarea tainelor despre Hristos și despre Adunare, care a fost ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, s-a închis cercul comunicărilor din partea lui Dumnezeu. În afară de aceasta nu mai există nimic.

Dacă ne gândim la toate acestea, înțelegem mult mai bine că evanghelia lui Pavel nu putea nici să fie »de obârșie omenească« și nici să fie primită »de la vreun om«, ci numai printr-o revelație directă de la Domnul. Deci, când I-a plăcut lui Dumnezeu să reveleze pe Fiul Său în apostolul nostru, pentru ca el să-L vestească printre națiuni, apostolul n-a întrebat pe nici un om, nici nu s-a suit la Ierusalim, la cei care au fost apostoli înainte de el (versetele 16,17). El nu s-a sfătuit cu oamenii, nici cu sine însuși și nici cu alții, și nici nu s-a dus la Ierusalim, ca să facă cunoscut apostolilor de acolo chemarea lui și ca să primească de la ei o confirmare a acestei chemări. **Dumnezeu** l-a chemat, și El a lăsat în seama Lui ordinea drumului lui în continuare. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, căile noastre nu sunt căile Lui. El a dus pe robul Său, după ce acesta a predicat câteva zile în sinagoga din Damasc că Isus este Fiul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 9,19.20), spre Arabia, în liniște. Aici el a stat trei ani. Nimic altceva nu ni se spune despre acest timp lung. Nu vom greși, dacă vom privi acest timp ca timp de pregătire sever, ca școală a lui Dumnezeu pentru robul Său și slujba lui în continuare. Întâlnim acest procedeu al lui Dumnezeu la unii din robii Săi (Iosif, Moise, Ilie, și așa mai departe), pe care El voia să-i folosească în mod deosebit. Înainte ca El să-i așeze în public, El i-a condus la o parte în singurătate, ca acolo să-i introducă nu numai în cunoașterea mai apropiată a gândurilor Sale, ci și în cunoașterea propriei lor nimicnii.

Cine este un învățător ca și El?

»După trei ani, m-am suit la Ierusalim ca să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile. Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului« (versetele 18.19). Apostolul accentuează rămânerea lui scurtă în Ierusalim, numai cincisprezece zile, ca de la început să excludă orice gând, că el ar fi urmat un fel de cursuri de învățătură. Că el dorea mult să cunoască pe Petru, cunoscutul apostol al circumciziei, este foarte ușor de înțeles. Dar în afară de el, a văzut numai pe Iacov, fratele Domnului. După ce el apoi mărturisește solemn că el scrie »înaintea lui Dumnezeu«, continuă:

»După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei. Și eram încă necunoscut la față bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea. Ele auzeau doar spunându-se; „Cel ce prigonea odinioară, acum propovăduiește credința, pe care căuta s-o nimicească odinioară.” Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.« (versetele 21-24) Conținutul simplu al acestor versete nu necesită nici o explicație. Și galatenii au înțeles ușor învățătura cuprinsă în ele spre rușinea lor. Adunările din Iudeea, care nu-l cunoșteau pe apostol în față, - ele au auzit numai, că prigonitorul de odinioară al ucenicilor lui Isus vestește acum credința, pe care el a distrus-o – au glorificat pe Dumnezeu cu privire la el. Cu mulțumire au recunoscut harul, pe care Dumnezeu l-a dat acestui om, și cu o bucurie lăuntrică s-au lăsat introduși în cunoașterea gândurilor și planurilor lui Dumnezeu.

Și ce este cu adunările din Galatia, care au luat naștere prin munca permanentă, obositoare, a apostolului, cărora el prin multe suferințe și pericole le-a adus Evanghelia prețioasă a harului, care au cunoscut personal efortul neconținut, dragostea dezinteresată și credincioșia acestui rob al lui Isus Hristos? Vai, ele s-au rătăcit cu privire la el, au început să-l învinuiască de tot felul de lucruri, i-au rănit inima, prin aceea că s-au lăsat „vrăjiti“ de învățători iudei falși și s-au întors iarăși să slujească elementelor sărăcicioase și slabe ale lumii. Ce fericite erau ele odinioară, când Pavel le-a

pus așa de viu pe Isus Hristos înaintea ochilor și inimilor lor, ca și cum El ar fi fost crucificat în mijlocul lor! Și acum? O, cum ar fi trebuit promisiunea solemnă a apostolului din versetul 20, cu aducerea aminte, în continuare, de adunările din Iudeea, să le ajungă la inimă și conștiință! Nu și-ar fi venit ele în fire, nu s-ar fi rușinat și nu ar fi început din nou să glorifice pe Dumnezeu din pricina robului Său?